

Vrede!

Een schaars artikel dat toch gratis verkrijgbaar is

Geen vrede in de wereld

Laat ik voorop stellen dat dit boekje niet gaat over vrede in de wereld. Die vrede is er nog nooit geweest en zal ook niet eerder aanbreken dan wanneer Jezus Christus terugkomt om orde op zaken te stellen. Pas dan zullen, zoals de profeet Jesaja zegt, de zwaarden omgesmeed worden tot ploegscharen. Vóór die tijd is iedere periode van vrede niet anders dan tijdelijke afwezigheid van oorlog. Deze vrede komt dus niet vaak voor! In feite is ze niet beschikbaar. De factoren ervoor ontbreken namelijk. Onderling wantrouwen, strijdige belangen e.d. staan haar in de weg.

Vijandschap reëel

Wij willen het hebben over een andere vrede, namelijk vrede tussen de mensen en God. Tussen de mens en God bestaat er namelijk evenmin een toestand van vrede. Het zou normaal zijn als dat wel zo was. Schepper en schepsel horen immers bij elkaar? In werkelijkheid heerst er echter disharmonie. De mensen schelden op God en gebruiken Zijn Naam als vloek. Velen beweren zelfs dat God helemaal niet bestaat en ze ergeren zich aan hen die het tegendeel verkondigen.

In feite is er dus vijandschap tussen de mens en God. Door de zonde is de mens een vijand van God geworden (Romeinen 5:10; Efeze 2:15,16). Er bestond vijandschap tussen Jood en heiden, en vijandschap tussen deze beiden en God.

Schijnvrede

Zoals er onder de volken schijnvrede heerst, zo is er ook een schijnvrede tussen de mens en God mogelijk. Die schijnvrede kan de gedaante hebben van godsdienstige onverschilligheid. Men vervloekt God niet, men gaat niet te keer tegen christenen, men acht voor sommige mensen de godsdienst zelfs een nuttige zaak. Het lijkt allemaal heel vredig. Maar afwezigheid van lawaai en van alarm is zeker geen bewijs van rust en veiligheid. Een uitgespreid klapnet en een stilliggend haakje met deeg op de bodem van een kanaal zijn er het bewijs van.

Dit geldt ook op het geestelijk vlak. De Heere Jezus heeft eens gezegd: 'wanneer een sterke gewapende zijn hof bewaakt, zo is al wat hij heeft in vrede' (Lukas 11:21). En Hij laat ons niet in het onzekere wie die 'man' is. Het is satan, de meester-vogelvanger, die met zijn listige misleidingen de mensen in het oor fluistert: 'Vrede, vrede', terwijl er geen vrede is. En zo zijn er heel wat mensen die leven voor hun natje en droogje en die doen of er geen vuiltje aan de lucht is. In een hel geloven ze niet, en in een hemel maar amper. Als er al zoiets als een 'hiernamaals' bestaat, dan zal 'onze lieve Heer' het wel goed met hen maken. Als aan deze mensen de boodschap van het rechtvaardig oordeel van God gebracht wordt en hun het evangelie van berouw en bekering van zonden verkondigd wordt, ontwaakt echter de vijandschap die in hun hart sluimerde. Ook al blijven ze uiterlijk misschien beleefd, toch wenden ze zich met wrevel af, net als Naäman voor wie de Jordaan veel te min was om er in gereinigd te worden. Deze mensen menen vrij te zijn en ze hebben niet door of willen niet weten dat ze in feite gevangenen van de Satan zijn.

Als het geweten ontwaakt

Als echter de Geest van God aan het hart van zulke gevangenen van satan gaat werken en hun geweten ontwaakt, dan ontdekken ze heel gauw dat de duivel niet een gezellige gastheer in zijn paleis is, maar een barse bewaker aan de poorten. Op alle mogelijke manieren probeert hij de mensen in zijn greep te houden. En één van zijn listen is deze, dat hij verontruste zondaars aanspoort om vrede te verwerven op een verkeerde manier. Hij zet zijn slaven aan het werk. Nu kun je net zo goed je tijd verknoeien met een berg te beklimmen in de hoop te ontdekken dat water vanuit het dal naar de bergtop vloeit als vrede zoeken op een manier waarbij Gods orde finaal op zijn kop gezet wordt.

Laat ik concreet worden. In de slothoofdstukken van het evangelie van Johannes komen vier belangrijke korte uitspraken voor, en wel de volgende:

1. 'Het is volbracht', Joh.19:30
2. 'Vrede zij u', Joh.20:19
3. 'Hebt gij Mij meer lief dan dezen?', Joh. 21:15
4. 'Volg Mij', Joh. 21:22

De volgorde van deze vier is niet onbelangrijk. De eerste uitspraak betreft het feit dat de belofte van God vervuld is. De Zoon van God heeft het oordeel gedragen. God heeft getoond hoe lief Hij de wereld had en dat Hij de mens wilde redden. De tweede uitspraak heeft betrekking op het resultaat van dit 'het is volbracht'. Christus is opgestaan en nu kan vrede het deel zijn van ieder die gelooft. De vraag: 'Hebt gij Mij waarlijk lief?' appelleert aan het hart van iedereen die vrede gevonden heeft en die de liefde van God heeft leren kennen. Daarop volgt de uitnodiging of het bevel 'Volg Mij'. Voor hen die Christus liefhebben is dat geen zware opgave. Dit is Gods orde; het één vloeit uit het ander voort.

De omgekeerde weg

Maar satan keert de zaak precies om. Hij houdt de verontruste zondaar voor:

1. begin Christus maar te volgen,
2. probeer Hem lief te hebben,
3. hoop dan vrede te krijgen,
4. als je loopbaan volbracht is.

De duivel maakt de mensen wijs dat zij van hun kant wat moeten doen om Gods genegenheid te winnen. Voortdurend blijft hij op dat aambeeld hameren. Op het laatst weet men niet beter. De waarheid is echter net omgekeerd: er moest van Gods kant iets gebeuren wilde de zondaar tot Hem getrokken kunnen worden. We lezen '*zo moet de Zoon des mensen verhoogd worden*' (Joh. 3:14) en '*Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft*' (Joh. 3:16). Gedreven door Zijn genade daalde God tot de mens af om hem te helpen en te zegenen. De tegenwoordigheid van de Zoon van God in deze wereld vormt de grond voor het 'vrees niet' dat zondige mensen wordt toegeroepen. En de aanwezigheid van Christus aan Gods rechterhand nadat Hij het werk had volbracht, verkondigt van Gods kant dat er voor ieder die in Christus gelooft niets meer te vrezen is.

Het kruis van Christus laat de gevoelens zien die God voor ons heeft. Let wel: de liefde van God vond niet zijn oorsprong in het kruis. Het kruis is het *middel* om ons te zegenen, het is niet de *oorsprong* van de zegen. De zegen komt regelrecht uit Gods hart en is een vrucht van Zijn genade. De Heere

Jezus is voor ons gestorven 'opdat Hij door de genade Gods voor allen de dood smaken zou' (Hebr. 2:9). Want het is waar 'dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft' (1 Joh. 4:14). Het kruis ging van *God* uit. De liefde van God is niet opgewekt door de goedheid van de mens, maar komt tot uiting om in de slechtheid van de mens te voorzien. Hij werd geopenbaard terwijl wij geen enkele kracht bezaten om iets goeds te presteren. 'Want Christus, toen wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor goddelozen gestorven' (Rom. 5:6). Het lijden en de dood van Christus waren dus noodzakelijk om Gods genade naar ons te laten uitgaan. Die genade ging naar ons uit en daarom liet God zijn Zoon lijden en sterven! Daarom is er niets van onze kant mogelijk of nodig om God tevreden te stellen.

Het verleden kunnen we niet uitwissen

Maar laten we eens veronderstellen dat het wel noodzakelijk was, en dat we het klaar zouden spelen om door een voorbeeldig leven God tevreden te stellen. Dan zouden we wat de toekomst betreft geholpen zijn, maar we bleven nog zitten met Gods rechtvaardige rekening wat het verleden aangaat. En hoe zouden we ooit vrede kunnen hebben zolang Gods oordeel boven ons hoofd hangt? Aan de gerechtigheid van God moet voldaan worden; daar helpt niets aan!

God moet 'tevreden gesteld worden' als wij vrede met God willen hebben

Een gewonde soldaat schreef eens: 'Ik heb wel belijdenis gedaan, maar ik heb diep in mijn hart nooit echt vrede gekend'. Hoe kwam dat? Wel, zoals zo veel mensen begon deze man aan het verkeerde eind. Als iemand een schuld heeft, wie heeft er dan het recht om 'voldaan' op de schuldbrief te zetten? De schuldeiser natuurlijk! Het heeft geen enkele waarde als de schuldenaar zelf dat doet. Zijn schuldeiser accepteert dat niet en hemzelf overtuigt het ook niet. De schuldenaar kent alleen rust en is alleen tevreden als de schuldeiser tevreden is gesteld.

Welnu, zo krijgen wij alleen vrede als we zien dat het zondeprobleem 'van Boven af' geregeld is.

Een zondagsschoolonderwijzer leerde de kinderen eens een versje waarin deze regel voorkwam: 'Het is voor mij genoeg dat Jezus stierf en opstond uit het graf'. Hij vroeg toen aan de kinderen: 'Waarom kan ik zeggen dat het voor mij voldoende is dat de Heere Jezus stierf?' Nadat een aantal foute antwoorden gegeven waren zei een meisje: 'Het is voor u voldoende omdat het voor God voldoende is'. 'Dát is het' zei de onderwijzer. 'Als God tevreden gesteld is met de manier waarop aan alle eisen is beantwoord, dan ben ik het ook'. Het geheim van ware vrede zit in het antwoord van dit kind. Als de vijand ons aanklaagt en ons geweten onrustig is dan is het van het uiterste belang in te zien dat *God* volkomen tevreden gesteld is. Dat moest eerst gebeuren voordat er ooit van vrede met God sprake kon zijn.

Een sprekend voorbeeld

Een man werd er eens van beschuldigd dat hij een wet die pas was uitgevaardigd had overtreden. Hoewel hij wist dat de wet door de koning was bekrachtigd handelde hij lijnrecht in strijd er mee. Hij had daar weliswaar een goede reden voor, maar dat laten we hier buiten beschouwing. De overtreding zelf was duidelijk en de beklagde deed ook geen poging zijn schuld te ontkennen. Er was maar één man die met de hele zaak vreselijk in zijn maag zat en dat was niet de overtreder, maar de koning. Hij lag de hele nacht wakker om een uitweg te vinden zodat hij de schuldige niet hoefde te straffen, maar hij zag er geen kans toe. Hij had hoge achting voor de overtreder. Hij wilde hem graag vrij spreken, maar de wet verhinderde dat. Er was een overtreding begaan en het recht moest zijn loop hebben.

Koning Darius - want die hebben we op het oog - bevindt zich in een moeilijke situatie. Vrede heeft hij niet. Hij is een geweldig strijder en hij heeft vele overwinningen behaald, maar déze moeilijkheid kan hij niet oplossen. Hij moet óf met geweld zijn gevoelens voor Daniël onderdrukken óf hij moet het recht geweld aandoen. De ogen van de hele natie rusten op hem. De aanklagers gaan op een hondse manier te keer. Wat moet hij doen?

Er is maar één mogelijkheid: Daniël moet als straf in de leeuwenkuil geworpen worden. Nu lezen we dat de beschuldigers twee keer bij de koning komen met hun eis dat Daniël gestraft moet worden (zie Daniël 6). Laten we nu eens veronderstellen dat de koning zonder dat de beschuldigers dat wisten, Daniël direct na de eerste beschuldiging in de leeuwenkuil had laten werpen, dat de muil van de leeuwen was toegesloten en de koning Daniël daarop uit de kuil had laten optrekken.

Als dan de volgende dag de beschuldigers opnieuw gekomen waren, had zich het volgende gesprek kunnen ontwikkelen:

‘Hebt u, o koning, niet uw goedkeuring gehecht aan een wet waarbij tijdelijk een verbod om te bidden werd uitgevaardigd?’ De koning bevestigt dat.

‘Weet u wel dat Daniël dat verbod heeft overtreden en dus de straf verdient die op overtreding van de wet staat?’ De koning stemt ook daarin toe.

‘Zult u dan ook aan de eis van de wet voldoen en hem in de leeuwenkuil werpen?’

‘Dat doe ik beslist niet’, antwoordt de koning.

‘Maar uwe Majesteit, dan zult u uw naam, uw troon en uw dynastie voor altijd in opspraak brengen, omdat u het recht niet hebt gehandhaafd’.

‘Pardon, het omgekeerde is het geval. In plaats van het recht geweld aan te doen is het juist een daad van rechtvaardigheid dat ik de overtreder nu niet in de kuil laat werpen. De wet is gerespecteerd, mijn troon is onbesmet en de wens van mijn hart is nog vervuld op de koop toe. Daniël is namelijk al in de leeuwenkuil geworpen. Hij heeft zijn straf ondergaan en is er weer uitgehaald. Als ik de eis om hem te straffen afwijs, ben ik dus nu net zo rechtvaardig als ik gisteren was toen ik hem in de kuil liet werpen. Mijn eerste minister is volgens het recht vrij! En iedere beschuldiging moet voortaan in de kiem gesmoord worden’.

Christus onze Plaatsvervanger en Borg

Nu de toepassing. Dat wat in het bovenstaande aan Daniël zelf voltrokken werd, is voor de gelovige plaatsvervangend gebeurd. De gelovige heeft een rust en een vrede die iedere aanklager de mond snoeren.

Het is daarbij van het uiterste belang dat we goed zien dat de waarheid van de opstanding van Hem ‘Die overgeleverd was om onze overtredingen’ alles te maken heeft met de basis van onze vrede. Als iemand een wet heeft overtreden en hij krijgt zeven weken gevangenisstraf, dan is hij pas vrij als hij de volle zeven weken heeft uitgezeten. Als nu een vriend de straf voor hem zou kunnen overnemen, dan is de overtreder ook pas vrij als zijn vriend de volle zeven weken gezeten heeft.

Nu, tegen de Heere Jezus was geen beschuldiging in te brengen. Hij had geen zonden gedaan. Maar Hij nam onze schuld op Zich. Om ons beeld te gebruiken: Hij ging voor ons ‘de leeuwenkuil’ in en onderging de straf. Hij ging in de dood en droeg alle consequenties van onze overtredingen. De ‘Goede Herder’ heeft door te sterven eens voor altijd de muil van ‘de leeuw’ gesloten. Maar Hij is ook

opgestaan. 'De God nu des vredes, Die de Grote Herder der schapen, door het bloed van het eeuwige testament, uit de doden heeft weergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus...' (Hebr. 13:20). En Rom. 4:25 zegt het zo: 'Die overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging'.

Wie kan zeggen dat de overtreder vrij is zolang zijn plaatsvervanger nog in de gevangenis zit? Wie kan volhouden dat zijn schuld is voldaan voordat de betaling door de schuldeiser is geaccepteerd? Daarom zegt de apostel: 'En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonden' (1 Kor. 15:17). Maar als God Hem Die de dood inging voor onze overtredingen uit de doden heeft opgewekt, dán zijn wij wel degelijk bevrijd van onze overtredingen!

Romeinen 5:1 luidt dan ook: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus'. God Zelf kan de aanklager van de broeders nu uitdagen om één enkele beschuldiging in te brengen tegen hen die Hij gerechtvaardigd heeft door het bloed van Christus (Rom. 8:33,34). En Zijn volk kan de vijand met dezelfde wapens tegemoet treden. 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?' zegt Paulus, die nota bene 'de voornaamste van de zondaren' was. En de gelovige mag het hem nazeggen.

'Ik kan dat', zegt satan. 'Dan zult u het werk van God moeten bestrijden', zegt de gelovige. 'Want God heeft mij gerechtvaardigd' ('God is het Die rechtvaardigt').

'Maar je kunt niet ontkennen dat je gezondigd hebt', zegt satan. 'En het loon op de zonde is de dood'.

'Zeker, maar Christus is voor mij gestorven', zegt de gelovige ('Christus is het Die gestorven is').

'Ja, maar je hebt toch wel heel erg gezondigd. Je geweten waarschuwde je en toch deed je het'.

'Dat is waar, maar ik deed niet méér zonden dan God kende toen Hij Zijn eniggeboren Zoon voor mij liet sterven. En Hij zegt me dat ik door Christus' bloed gerechtvaardigd ben van alle dingen (Hand. 13:39)'.

'Ja, maar', zegt de aanklager, en hij gooit het over een andere boeg, 'je hebt tegen God gezondigd. Hoe weet je nu dat God tevreden is met de dood van Jezus Christus voor jouw zonden?'

Opnieuw klinkt er een afdoend antwoord. 'Het is Christus Die gestorven is, ja Die ook opgestaan is'. 'Ik geloof in God Die de Persoon Die voor mijn overtreding was overgeleverd, uit de doden heeft teruggebracht. Als Hij uit de dood is teruggekomen, ben ik vrij. Meer zelfs: dezelfde God Die Hem opwekte is Degene die mij rechtvaardigt'.

Maar nog eens waagt satan een aanval. 'Laat het dan zo zijn dat je gelooft in Zijn dood en opstanding, maar je weet toch wel dat je zelf geen enkele kracht hebt om staande te blijven in de verzoeking?'

'Dat is waar, maar mijn Verlosser leeft. Hij leeft om mij te dienen, want zo staat er geschreven: Christus Jezus is de Gestorvene, wat meer is, de Opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit'. Ja, onze Heiland leeft en Zijn liefde blijft altijd dezelfde. 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' Niets en niemand!

Maar als wij zondigen, wat dan?

Maar als de gelovige nu eens in zonde valt, wat dan? Wel, het Schriftwoord luidt: 'En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Joh. 2:1). Christus heeft op Zich genomen om de Zijnen, die de Vader Hem gegeven heeft, veilig naar de heerlijkheid te voeren (Joh. 6:37-39; Hebr. 2:13). Hij Die aan Gods eisen voldeed wat onze zonden betreft, leeft nu bij God om onze gemeenschap met de Vader in stand te houden. 'Jezus Christus de Rechtvaardige!'

Laten we goed beseffen dat toen 'de goedertierenheid van God, onze Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is' (Titus 3:4), God volkomen op de hoogte was van de volle omvang van onze hele zondesschuld! Leidt deze gedachte tot zorgeloosheid in ons gedrag? Integendeel, juist deze overweging wekt vertrouwen in het hart en bewerkt een heilige wandel.

We willen dat weer verduidelijken met een illustratie, die haast te mooi is om ooit werkelijkheid te worden, maar dat doet er niet toe. Een hulpje in de huishouding is bezig stof af te nemen. Ongelukkig genoeg doet ze een beetje onvoorzichtig en een mooie vaas, een erfstuk nog wel, valt in diggelen op de grond. De vlammen slaan haar uit en ze heeft spijt als haren op haar hoofd. Hoe moet ze dit aan meneer en mevrouw vertellen?! Een poosje later wordt ze geroepen. Als ze de werkkamer van meneer binnenkomt, wacht deze haar op, vergezeld van zijn vrouw. Voor ze wat kan zeggen klinkt het: 'Mijn beste kind, mijn vrouw en ik hebben besloten je een week vrij te geven'.

'Maar weet u wel dat ik mijn vakantie dit jaar al gehad heb?', stamelt het verbaasde meisje. 'Dat weten we. We wilden je echter een week extra geven. En om er goed van te kunnen genieten krijg je ook nog wat extra vakantiegeld'.

'Maar meneer en mevrouw, ik kan dat niet accepteren. U zou het mij beslist niet aanbieden als u wist wat er gebeurd was. Ik heb bij het stof afnemen de mooie vaas in de eetkamer van het bergmeubel afgestoten'.

'Ik weet het, meisje, want ik liep net langs het raam toen het gebeurde. Maar we hadden reeds lang de gedachte je eens extra te belonen omdat je je werk zo goed doet en we blijven daarbij!'

Zou nu deze onverwachte blijk van vriendelijkheid er voor zorgen, dat het meisje voortaan haar werk minder goed doet? Nee, ze zal integendeel dubbel voorzichtig zijn. Zo is het ook met hen die de genade van God hebben leren kennen. Niet alleen heeft God ons vergeven wat we gedaan hebben, Hij weet zelfs wat we nog doen zullen. En ondanks dat, doet Hij ons Zijn liefde ervaren doordat Hij ons Zijn Heilige Geest gegeven heeft (Rom. 5:5). Als we die God hebben leren kennen, kunnen we echt rustig zijn en ons bewust zijn dat we vrede met God hebben.

Het evangelie van de vrede

We hebben ons bezig gehouden met het verlossingswerk dat aan de gelovige een vaste grondslag geeft wat de vrede met God betreft. 'Een eervolle vrede' om zo te zeggen. Vrede voor de mens en eer voor God. God heeft door de 'Vredestichter' uit de doden op te wekken verklaard dat Hij volledig tevreden gesteld is.

Nu moeten we echter nog nagaan *hoe* deze zegen ons deel wordt, want de mensen hebben niet automatisch vrede met God omdat Christus stierf en opstond. Het begint ermee dat God vrede laat verkondigen. Dat gebeurde al toen de Heere Jezus nog op aarde was, want Petrus zegt tegen

Cornelius: 'Dit is het woord dat Hij gezonden heeft tot de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; Deze is een Heere van allen' (Hand. 10:36). Nu moeten we hierbij oppassen voor een tweede list van satan. We hebben er al bij stilgestaan dat hij mensen die naar vrede zoeken ertoe wil verleiden dat op een manier te doen die alleen maar op teleurstelling en zelfbedrog uitloopt. Hij maakt de mensen wijs dat ze zelf de vrede met God moeten bewerken.

Als iemand zich door die leugenachtige voorstelling niet laat beïnvloeden heeft de duivel een tweede pijn op zijn boog. Kan hij de mensen niet aan het werk zetten om hun eigen heil te verwerven, dan zal hij proberen ze af te houden van een eenvoudig vertrouwen op het werk van Christus. Hij sticht verwarring in hun gedachten en geeft hun een verkeerd idee van het offer van Christus. En wel op zó'n manier dat mensen die vrede voor hun ziel zoeken, het werk van Christus voor God om hen te kunnen aannemen verwarren met de boodschap van de redding die ons gebracht wordt.

Het is er mee als wil je met de sleutel van de voordeur de keukendeur openen. De sleutel is prima, maar hij deugt niet voor dít slot! Met een paar voorbeelden wil ik het verschil tussen 'voor God' en 'voor u' duidelijk maken. De Bijbel onderscheidt in dit verband de eerste twee woorden heel nauwkeurig van de tweede. Wat *God* wordt aangeboden is iets anders dan wat *ons* wordt aangeboden. En deze twee kun je net zo min verwisselen als de directeur van de bank zijn huissleutel kan gebruiken om de bankkluis te openen. Gebruik de goede sleutel en de zaak is klaar.

Het zit zo: toen Christus Zich als slachtoffer offerde, offerde Hij Zich niet aan ons op. Dat valt in het type (voorbeeld) van Leviticus 4 ook op te merken. Het zondoffer werd niet opgeofferd aan de man die gezondigd had, maar aan God. Hebr. 9:14 zegt duidelijk dat Christus 'door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onbestraffelijk opgeofferd heeft'. Daarvan zegt Ps. 49:8: 'Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn losprijs niet kunnen geven'.

Wij konden God de prijs niet betalen. Christus kon dat wel! Christus offerde Zich dus aan God op. Het accepteren van het offer is dan ook Gods kant en niet de onze. Het bepalen of het offer wel voldoende is, is ónze zaak niet, maar Góds zaak! Of wij het offer voldoende vinden of niet, heeft niets te betekenen. Veronderstel dat wij het wel voldoende vonden, maar God had het offer niet aangenomen, dan zou onze goedkeuring net zoveel te betekenen hebben als de handtekening voor 'voldaan' van een schuldenaar op zijn eigen schuldbekentenis. Maar als Gód het offer aanneemt - en Hij heeft dat gedaan; het is trouwens het offer dat Hijzelf bereid had! -, ja, dán kunt u zeker zijn dat Hij er volledig door tevreden gesteld is.

Wat moeten wij dan doen?

Maar er is wel iets dat ons aangeboden wordt en dat wij hebben te aanvaarden- 'Tot u is dit woord van het heil gezonden', luidt de boodschap van Paulus in de synagoge te Antiochië. En aan Timotheüs schrijft hij: 'Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig'. Deze boodschap moeten we aannemen; dat is het enige wat er van ons verwacht wordt. Wij hoeven onszelf niet op te knappen om de boodschap van het heil te kunnen of te mogen aanvaarden. God verwacht niets anders van ons dan dat we onszelf veroordelen en erkennen zondaars te zijn; maar Hij verwacht vervolgens ook dat we dankbaar het goede nieuws aannemen dat spreekt over wat Hij gedaan heeft. Of anders gezegd: 'bekeert u en geloof het evangelie'. Wij hoeven niet na te gaan of het offer wel aan de eisen van God voldoet; wij moeten alleen de boodschap aangaande het offer aanvaarden.

Is mijn geloof wel goed genoeg?

Laat me nog een voorbeeld mogen geven van een 'verkeerd gebruikte sleutel'. Ik heb daarbij weer twee uitdrukkingen op het oog, te weten 'naar of overeenkomstig uw geloof' en 'naar of overeenkomstig uw Woord'.

In het besef van hun miserabele toestand komen twee blinde mannen bij de Heere Jezus (Matth. 9: 27, 30). Ze willen door Hem genezen worden. De Heere vraagt hen: 'Gelooft gij dat Ik dat doen kan?' Ze zeggen: 'Ja, Heere!'. Daarop raakt de Heiland hun ogen aan en zegt: 'U geschiede naar uw geloof'.

'Maar', zegt iemand, 'dat is nu juist mijn moeilijkheid. Ik weet dat het werk is volbracht, maar mijn geloof is zo zwak. Ik kan niet beslag leggen op de zegen als ik dat zou willen'.

Wel, laten we het aangehaalde vers nog eens bekijken en dan op twee dingen letten. Namelijk:

1. Wie is het die zegt: 'U geschiede naar uw geloof?'
2. Op welke grond werd dit gezegd?

Het was de Heere Jezus Die deze woorden sprak en niet de twee blinden. En wat de grondslag betreft:

- a. zij verlangden de zegen;
- b. zij geloofden dat Christus machtig was hun die te geven.

Maar zij zeiden niet: 'doe ons naar ons geloof'. Waarschijnlijk hebben ze helemaal niet aan hun eigen geloof of gebrek aan geloof gedacht. In ieder geval spraken ze daar niet over! Ze hielden zich alleen bezig met de nood die ze hadden en ze wisten dat Hij machtig was hen te helpen. Als ze hun overtuiging onder woorden hadden moeten brengen, en dan in overeenstemming met de woorden van de Heere, zouden ze gezegd hebben: 'Doe ons naar Uw bekwaamheid'. En dat zou voldoende zijn. Op die grondslag zou Christus gezegd hebben: 'U geschiede naar uw geloof'.

'Maar', zegt iemand, 'als ik niet op mijn geloof moet zien om me daardoor zekerheid te geven, hoe krijg ik dan ooit zekerheid?' Wel, onze zekerheid heeft te maken met Wie Christus is. Er is namelijk een ander 'naar' of 'volgens'. Het antwoord van Maria, die de gezegende onder de vrouwen genoemd wordt, op de boodschap van Gabriël luidt: 'Mij geschiede naar uw woord' (Lukas 1:38). Wat eenvoudig! Geloof maakt nooit zichzelf tot object. Het ziet op de Heere en verlangt geen andere zekerheid dan die Hij geeft *door Zijn Woord*. En tegen ieder die dat in twijfel trekt zegt het: 'Zou Hij zeggen en niet doen?' (Num. 23:19).

Kort samengevat:

God heeft het offer, dat Christus voor onze zonden gebracht heeft, helemaal aanvaard; uw en mijn waardeoordeel over dat werk wordt niet gevraagd en heeft niets te betekenen.

God laat de boodschap van het heil verkondigen, en onze verantwoordelijkheid is het dit evangelie aan te nemen en te geloven in Jezus Christus.

Naar dat geloof reinigt Hij ons en geeft Hij ons vrede; en Hij doet dat naar zijn Woord.

Na deze uiteenzetting wil ik u een persoonlijke vraag stellen: Hebt u vrede met God? Zo niet, hoe komt dat dan? Aan God ligt het niet...!

Vrede van God

Ons onderwerp heeft nog een ander aspect. De Bijbel spreekt niet alleen over 'vrede met God' maar ook over 'vrede van God'. Over dat laatste lezen we in Filippi 4:6,7 het volgende: 'Weest in geen ding bezorgd maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede van God die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus'.

Hier gaat het dus over een andere vrede dan in Rom. 5:1. Als we dat verschil niet onderkennen, betekent dat beslist geestelijk verlies! Nu zou men kunnen tegenwerpen dat een verschil in uitdrukking nog geen verschil in betekenis hoeft te betekenen. 'Vrede' is toch 'vrede', hoe je het ook bekijkt. Toch is dat niet waar.

Dat blijkt al daaruit dat de vrede met God door iets anders aangetast wordt dan de vrede van God. De vrede met God wordt verstoord door zonde en de vrede van God door aardse zorgen. Nu is dit wat onnauwkeurig uitgedrukt en om misverstand te voorkomen moet ik me wat nauwkeuriger uitdrukken. In feite kan de vrede met God namelijk niet meer aangetast of verbroken worden. Wie eenmaal met God verzoend is door het geloof in Jezus Christus, *hééft voor altijd* vrede met God. Als we echter zondigen, en dat niet belijden maar in het kwaad blijven voortleven, dan wordt ons besef van de vrede met God wel degelijk aangetast en we kunnen de zekerheid van onze redding totaal kwijtraken. In zo'n geval is natuurlijk ook de vrede van God aangetast. Ja die is zelfs daadwerkelijk verdwenen.

Maar voor de vrede van God, die ons dagelijks kan vervullen, is het niet nodig dat we zondigen om 'm kwijt te raken. Die vrede raken we ook al kwijt als de aardse zorgen en moeiten ons zo in beslag nemen dat we het uitzicht op de Heere zijn kwijtgeraakt.

Het verschil tussen de twee kunnen we ook zo aangeven dat in het eerste geval *ons geweten verontreinigd* is en in het tweede geval *ons gemoed* (ons hart, onze gedachten) *verontrust* is. We kunnen er ook dit van zeggen: de vrede met God is de vrede die wij hebben; de vrede van God is de vrede die Hij heeft en waarin Hij ons laat delen.

Innerlijke rust

Er is dus verschil tussen de beide begrippen. De vrede met God is het gevolg van een 'transactie' die eenmaal plaatsvond en die nooit meer herhaald hoeft te worden. De zondaar die zich bekeert, neemt als het ware Gods vredesvoorwaarden aan (het kruis van Christus) en houdt daarmee op 'vijand van God' te zijn. Tussen hem en God is van Gods kant de vrede getekend.

De vrede van God bezitten we echter niet eens voor altijd. Zo vaak als de zorgen ons boven het hoofd groeien moeten we die vrede weer zoeken. Laten we weer een voorbeeld gebruiken. Een dokter bezoekt gevangenen. In de gevangenis is iemand gezet in wie hij sterk geïnteresseerd is. De man had zijn gevangenzetting kunnen voorkomen als hij de boete betaald had, maar daarvoor had hij het geld niet. De dokter ontdekt nu dat er nog iets anders is dat de man dwars zit dan alleen de kwestie van zijn vrijheidsberoving. De man blijkt ziek te zijn en een inwendig gezwel te hebben. De arts heeft medelijden met de gevangene en besluit diens boete te betalen zodat hij in vrijheid gesteld wordt. Deze bevrijding bevrijdt de gevangene wel uit de greep van het gerecht, maar verlost hem niet van

zijn ziekte en neemt zijn bezorgdheid daarover niet weg. Als de arts de man echter op zijn spreekuur laat komen, hem medicijnen geeft die zijn pijn verlichten en hem een totale genezing in het vooruitzicht stelt, zal zijn gemoedsrust, ofwel zijn innerlijke vrede, terugkeren.

De bevrijding van deze man uit de gevangenis is net zo verschillend van zijn ziekte of de zorg over zijn ziekte als de vrede *met* God verschilt van de vrede van God.

Wat God kan doen

God weet dat het niet alleen zonde is wat ons dwars zit en ons schade berokkent, maar dat onze weg ons voert door een wereld vol zorgen. Nu kan de Heere drie dingen doen met het oog op deze situatie:

1. Hij kan ons van alle zorgen ontheffen; dat wil zeggen: Hij kan ons Thuis halen in de hemel.
2. Hij kan de zorgelijke omstandigheden ten goede doen keren en ons op aarde laten.
3. Hij kan de zorgen en moeiten laten bestaan, maar ons rust en vrede in ons hart schenken te midden van de zorgen.

Stéfanus ondervond *het derde* voordat *het eerste* met hem plaats vond (Hand. 7:59,60). Petrus ondervond *het derde* terwijl hij in de gevangenis aan zijn bewaker vastgeketend zat. Menselijkerwijs gesproken wachtte hem de volgende dag een wrede dood. Jakobus was immers al gedood en Herodes was met hem hetzelfde van plan. En ondanks dat was Petrus rustig. Kalm lag hij te slapen! Toen echter volgde er voor hem een ervaring die hierboven onder punt twee is aangegeven. Hij werd op een wonderbare manier bevrijd uit de gevangenis.

De storm op zee

Een ander voorbeeld hebben we in de storm op het meer, toen de Heere in het schip lag te slapen. Onrust greep de discipelen aan. Angst liet hen roepen. De Heiland werd wakker, stond op en stilde de storm. De rust keerde weer. Hoewel de Heere niet persoonlijk bij ons is om zo onze stormen te stillen en onze angst weg te nemen, heerst Hij toch wel over de stormen. En gezeten aan Gods rechterhand wil Hij rust geven aan ons verontruste hart. Wat een verschil zien we tussen Petrus die samen met de anderen in de boot doodsbenauwd de Meester wakker roept en de Petrus die rustig slapend in de gevangenis door een dienstknecht van de Meester gewekt wordt. Het grote verschil tussen deze twee gesteldheden is het wel of niet bezitten van de vrede *van* God.

Hoe krijgen we die vrede?

Om de vrede *met* God te krijgen is het, zoals we gezien hebben, nodig het evangelie te geloven. Dat evangelie vertelt me dat mijn zaak op het kruis volledig tussen God en Zijn Zoon geregeld is. Het bewijs dat aan Gods eisen is voldaan is duidelijk gegeven, doordat Christus uit de doden opstond. In dit werk had ik geen enkel aandeel, net zo min als in het bewijs van Gods voldoening.

Maar met de vrede van God is het een heel andere zaak. In deze vrede wil God mij laten delen; maar dan moet ik wel steeds met alle zorgen in het gebed naar Hem gaan. Ik moet alles aan Hem toevertrouwen en mijn zorgen in Zijn handen laten. Een moeder zit aan het ziekbed van haar kind. In haar hart stormt het. Hoe zal het met haar kind gaan? Het is zo ernstig ziek. Dan echter knielt de moeder neer. Ze dankt God voor de blijdschap die ze zo lang door dit kind ontvangen heeft. Ze bidt voor zijn herstel. De Grote Hogepriester weet wat ze doormaakt. Hij voelt met haar mee en steunt

haar. Tenslotte geeft ze alles over aan God. Niet haar wil heeft het meer voor het zeggen, maar Gods wil. Ze weet het: wat Hij doet is goed. Zonder reserve vertrouwt ze haar kind toe aan de zorg van de hemelse Vader. Nu staat ze op. Het is rustig in haar. Van haar gezicht straalt een vredige glans; haar kind is wel niet beter, maar zij is er beter aan toe.

Het is duidelijk dat geen zonden haar geweten drukten en de vrede met God verstoorden, maar dat zorgen haar hart beangstigden en de vrede van God uit haar hart roofden. Toen ze echter naar God gegaan was met haar zorgen en ze die zorgen aan Hem overgaf, genoot ze weer de vrede van God. Terwijl David in groot gevaar verkeerde, toen Absalom tegen hem opstond, kon hij dichten: 'Ik legde mij neder en sliep' (Psalm 3:6). Waren zijn vijanden dan verdwenen? Nee, maar wel zijn vrees. Hij vervolgt namelijk met 'Ik vrees niet voor tienduizenden van volk...' (vs. 7). En waarom kon hij dat zeggen? Wat gaf hem rust? Vers 6b geeft het antwoord: 'want de Heere schraagt mij'. Vertrouwen op God is de voorwaarde voor de vrede van God. Kennen we dit vertrouwen? Dan kennen we ook die vrede.

George Cutting